

Metsot kevätretkellä Salmissa 30.5-2.6.2009.

Koittihan se päivä kun lähdemme kotiseutumatkalle Salmin Palojärvelle. Meillä puuhanaisena oli Raili Metso Keiteleeltä. Hän alkoi valmistella matkaa jo viimekesänä. Osa meistä lähti Helsingistä jo edellisenä iltana ja me starttasimme Imatralta aamulla 6.00 kohti Tohmajärveä. Siellä oli myös Mikkelistä tulleita. Pienen myöhästymisen jälkeen tuli viimein linja-auto Keiteleeltä. Miten oli mukava tavata Keiteleen sukulaisia ja olihan siellä matkalaisia myös Pielavedeltä. Se tärkein matkan onnistumisen kannalta oli kuitenkin tuttu ja turvallinen kuljettajamme Hannu Matsi. Hän oli meitä luotsaamassa jo 2002 kun olimme ensimmäistä kertaa Salmissa.

Rajamuodollisuudet menivät sutjakkaasti niin Suomen kuin Venäjän tullissa, ja heti kun pääsimme rajojen yli huomasimme että ollaan melkein kaikki sukua keskenämme. Nyt autonkeula kohti Sortavalan satamaa ja illaksi Valamoon.

Laatokka näytti meille kauneutensa. Veden pinta oli tyyni ja laivamatka oli rauhallinen ja leppoisa. Saimme saarella oman erittäin miellyttävän oppaan joka oli meidän mukana koko saarimatkan. Ensin tutustuttiin hotellihuoneisiin ja sitten jo valmiin tutustumaan saaren suurimpaan kirkkoon. Kyllä oli kaunis kirkko nyt kunnostettuna. Niin, Valamo on muuttunut nykyaikaan. Jos jollakin naisella ei ollut pitkää hametta tai huivia sai hän portilta pinkinpunaisen hameen ja huivin. Sitten ruumiin ravintoa, ja Valamossa kun ollaan niin ateriahana on aina kalaa, munkit eivät kuulemma koskaan syö lihaa. Pieni opastettu kävelyretki saarella ja pitkän päivän jälkeen aikaisin untenmaille. Aamupalan jälkeen suuntasimme taas satamaan, jossa laiva odotti uuden päivän seikkailuun.

Tutustuimme vähän pienempään saareen jossa oli useampiakin pikku Skiittoa. Erittäin kauniisti korjattuja ja muutenkin siistimpi kuin Valamon suurempi saari, ja opaskin kohteliaasti pyysi anteeksi että skiiittoa on aikaisemmin pidetty perunakellarina. Hän ymmärsi meitä suomalaisia olihan hänenkin esivanhemmat pakolla siirretty Karjalaan.

Matka jatkuu kohti Sortavalan satamaa. Seuraava pysähdyspaikka on kahvitauko. Hannu keitti meille kahvia ja taas myö työt laitettiin pöytä koreaksi. Edellisiltä reissuilta ollaan opittu et kahvipullaa pittää olla mukana. Oli itse leivottua ruisleipää, pullaa, tiikerikakkua, leikkeleet, piparit, ja muut tykötarpeet. Kyllähän automatkan parhaimmat hetket on ne kahvitauot kun kaikki olemme nälkäisiä. Viimein saavumme Salmiin ja Hannu jakaa meidät yöpaikkoihin. Majoitumme kolmeen perheeseen. Me Metsot pääsemme kaikki samaan paikkaan. Se sama tuttu Mirja otti meidät avosylin vastaa. Hänellä oli ruoka odottamassa ja isännällä sauna lämmin. Vielä illan päätteeksi istuimme rupattelemassa isäntäväen pihassa.

Uusi aamu, ja lähtö Palojärvelle. Menomatalla Hannu raivaa välillä isompia oksia pois ettei auto naarmuunnu kovasti. Tie on aika hyvä koska on ollut kuivaa. Joku etupenkillä istuva huomasi tiellä karhun ja tietysti piti jäädä katsomaan josko kontiota vielä näkyisi. Viimein perillä. Maisema oli hieman muuttunut, ojanvarsi pusikot kasvaneet ettei meinannut tuntea. Kalmisto saareen emme nyt menneet, viimekerrasta tiesimme ettei siellä ole mitään. Samppanjat piti tietysti ottaa kun ollaan suvun mailla. Täällä on mieheni taata Jegor Metso syntynyt ja perustanut perheen, samoin hänen veljet. Heidän isä Sakari Metso on syntynyt Orusjärvellä.

Ja taas pellon reunalla käyskentelee karhu. Onneksi ne pelkäävät enemmän meitä kuin me niitä. Täällä korvessa luontokappaleilla on hyvä olla.

Paluumatkalla pysähdymme Orusjärven kirkolle. Tänne kirkon ympärille ja sinne metsähautausmaalle mikä jäi nyt näkemättä on haudattu kaikki Metsojen esivanhemmat.

Kahvitkin joimme kirkon luona.

Matka jatkui takaisin Salmiin. Kävimme Salmin kirkon raunioilla jossa majaili paikallinen poikajoukko.

Kiertelimme Tuleman maisemissa ja palasimme isäntäperheen luo syömään, saunomaan ja tietysti kun suomalaisia ollaan paistettiin makkarat jotka oli kotonta otettu pakkasesta.

Oli kotiinlähtö aamu. Kyllä sitä taas jaksaa istua autossa. Emännällä oli taas laitettu erittäin runsas aamiainen, Kiitos hänelle kun jaksaa passata meitä Karjalan-matkaajia.

Kotimatalla koukkaamme Impilahden kautta, kyllä on kaunista seutua. Sortavalaan vielä vähän ostoksille. Viimeiset yhteiset kahvit Ruskealan kaupalla, ja sitten kohti tullia.

Kuljettaja huomaa sauvakävelijän. Sehän oli Kari P. Koslonen joka oli lähtenyt Manssilasta evakkomatkalle kohti Niirala. Kävi meidän autossa kertomassa kuulumiset. Terveisiä hänelle.

Venäjän tullissa piti taas läpivalaista kaikki matkatavarat, mutta Suomen tullimies toivotti autossa meille hyvää kotimatkaa.

Saavuiimme taas Tohmajärvelle, vielä yhteiskuva ja matkamme jatkui kohti Imatraa ja kotia.

Kiitos kaikille matkaseurasta.

Jegor Metson tyttären Annan miniä Henna Kaljunen.